Trobada de voluntaris de Càritas diocesana

Paraules inicials de l'arquebisbe en la trobada general del voluntariat de Càritas de l'arxidiòcesi de Tarragona. Discursos institucionals

Benvolguts tots i totes,

És una gran alegria poder-vos saludar en aquesta trobada general del voluntariat de Càritas de tota la nostra arxidiòcesi de Tarragona. Ens apleguem avui a Reus, en un clima de fraternitat i de comunió, per compartir una mateixa vocació: posar-nos al servei de les persones, especialment d›aquelles que viuen situacions de pobresa, de fragilitat, de solitud o d›exclusió.

Voldria començar expressant-vos, en nom propi i de tota l'Església de Tarragona, el meu agraïment més sincer. Gràcies per la vostra disponibilitat, pel vostre temps, per la vostra generositat i, sobretot, per la vostra manera de mirar i d'acollir les persones. Sé que darrere de cada acció de Càritas hi ha moltes hores de dedicació, moltes converses, moltes preocupacions compartides i, sovint, moltes petites històries que no surten a la llum. Hi ha persones que troben una mà amiga, una porta oberta, algú que les escolta i que els retorna l'esperança. I això té un valor immens.

El voluntariat no és simplement una tasca que es fa en el temps lliure, ni una col·laboració ocasional en una obra social. Per a nosaltres, els cristians, és una manera concreta de viure l'Evangeli. Jesús ens ha ensenyat que el centre de la vida cristiana és l'amor, i que aquest amor es fa visible en la proximitat als més petits i vulnerables. «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu» (Mt 25,40). Aquestes paraules ens recorden que, quan ens apropem a una persona necessitada, no solament li oferim alguna cosa: ens trobem amb el mateix Crist.

Per això, la tasca de Càritas no consisteix únicament a donar resposta a necessitats materials, per imprescindibles que siguin. Consisteix també a reconèixer la dignitat de cada persona, a acompanyar-la en el seu camí, a ajudar-la a recuperar la confiança en ella mateixa i en els altres, i a fer-li sentir que no està sola. No volem que ningú sigui reduït a la seva pobresa, a la seva situació administrativa, a la seva manca de feina o a les seves dificultats familiars. Cada persona és molt més que les circumstàncies que travessa: és un fill, una filla de Déu, amb una dignitat que ningú no li pot prendre.

En aquest sentit, voldria remarcar una convicció que considero fonamental: la caritat no és una activitat més de l'Església; forma part de la seva mateixa identitat.

Una Església que no acull, que no acompanya i que no es compromet amb els qui pateixen, difícilment pot anunciar amb credibilitat l'Evangeli de Jesucrist. Càritas és, doncs, una expressió privilegiada d'aquesta Església que vol ser propera, samaritana i servidora.

També voldria dir-vos que la vostra tasca té una dimensió que va més enllà de l'ajuda immediata. El vostre compromís és també una manera de construir una societat més justa, més humana i més fraterna. Una societat no es mesura únicament pel seu creixement econòmic, sinó per la manera com tracta les persones més vulnerables. I aquí tenim tots una responsabilitat: les institucions públiques, les entitats socials, les comunitats cristianes i cadascun de nosaltres. Cal treballar conjuntament, des de la pròpia responsabilitat i amb voluntat de col·laboració, perquè la pobresa no esdevingui una realitat inevitable ni l'exclusió una situació normalitzada.

Vull agrair també molt especialment a la direcció de Càritas Diocesana i a totes les persones que han fet possible aquesta trobada. Gràcies per la vostra dedicació, per la coordinació de tantes iniciatives i per mantenir viu aquest esperit de comunió entre les diferents Càritas parroquials i arxiprestals de la nostra arxidiòcesi.

I a vosaltres, voluntaris i voluntàries, us voldria adreçar una darrera consideració: no perdeu mai la mirada, la tendresa i l'esperança. Potser no sempre veureu els fruits del vostre treball. Potser hi haurà moments de cansament, de dificultat o fins i tot de desànim. Però no oblideu que cap gest d'amor no és inútil, que cap persona acollida amb respecte no és una persona oblidada, i que cap llavor de fraternitat no es perd davant de Déu.

Que aquesta trobada ens ajudi a renovar la il·lusió i el compromís. Que ens sentim una sola família, al servei d'una mateixa missió. I que, seguint l'exemple de Jesús, sapiguem fer de la nostra arxidiòcesi una Església amb el cor obert, que escolta, que acompanya i que no deixa ningú enrere.

Moltes gràcies per tot el que feu i, sobretot, per la manera com ho feu. Que Déu us beneeixi i us acompanyi sempre en aquesta preciosa tasca de fer present el seu amor.